

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

N:o 6
20 Mars

REDAKTION:
A. W. HELLSTRÖM. WILH. SJÖHOLM.

Årg. 15
1911.

Kristus ett föredöme för de unga.

Av J. Elfström.

Då Jesus hade tvagit lärjungarnas fötter, om vilket vi nu under fastlagstiden bliva särskilt påmind, sade han till sina lärjungar: *Jag har givit eder ett föredöme, på det att ock I skolen göra, såsom jag har gjort eder.* (Joh. 13: 15—17).

Det talas i våra dagar så mycket om mästerskap, synnerligast bland ungdomen. Och den, som vunnit mästerskap i den eller den idrottsgrenen, blir mycket omtalad och berömd.

Även i avseende på det andliga livets övningar finnes mästerskap att vinna. Jesus sade till sina lärjungar vid ovannämnda tillfälle: *Förstån I, vad jag har gjort eder? I kallen mig Mästare, och I sägen rätt; ty jag är det.* Om nu någon kan utföra samma handling, som han gjorde, så har han vunnit "mästerskap".

Men underligt är detta mästerskap. Det kan endast vinnas genom att förnedra sig till den allra oansenligaste tjänst, till slavsyssla eller trältjänst. Att alla sträva efter att bli någonting, att bli erkända för något, bli bland de styrande, erkännas som begåvade o. s. v. är så naturligt. Men här heter det: *"Störst är den som tjänar"*, och *"den sig förnedrar, han skall vara upphöjd"*.

Gud välsigne vår troende ungdom, så att den, då den med den eld och kraft, som åtföljer ungdomstiden, strider Herrens strider, måtte vinna detta mästerskap! Ett sådant mästerskap skulle förvisso väcka uppseende bland änglarne och den stora sky av vittnen, som åse löpningen. Läs Ebr. 12: 12, där det talas om en sky av vittnen. Läs även 1 Kor. 9: 24—27, där det talas om löpandet på vädjobanan.

Kristi föredöme här berör ju icke blott de unga, utan lika mycket de äldre. Men i sitt liv i hemmet som barn och yngling är han ett föredöme

särskilt för de unga, vilket vi här vilja påpeka. Med avseende på de unga förstår man mycket väl, att de kunna känna sig mera fria vid sina enskilda möten och samkväm, än då de äro tillsammans med församlingen i sin helhet, där de äldre äro med, och där de måste taga hänsyn till, vad de tänka, säga och besluta. Men de äldre torde nog ha något att lära de yngre ur sitt livs erfarenheter. Och de yngre behöva nog lära av de äldre, såsom Petrus skriver i 1 Petr. 5: 5, 6: I yngre, varen de äldre undergivna.

Kristus är ett föredöme häruti, då han som tolvåring satte sig vid de äldstes fötter, frågande och lärande av dem.

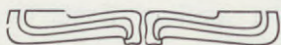
Anmärkningsvärt och lärorikt är det också, att Skriften icke säger ett ord mera om Kristi liv från hans tolfte år till hans trettionde än det, att han for ned med sina föräldrar till Nazaret och var dem underdånig. Mera får man ej veta om hans omkring adertonåriga liv i hemmet.

Var detta det högsta och största uppdrag Kristus hade av sin fader alla dessa år, och var detta således det största verk han den tiden utförde?

Vid 12 års ålder visste han, vem som var hans rätte fader. Vetan icke, sade han, att i de stycken, som min Fader tillhör, bör jag vara. Och ännu mera torde detta varit klart för honom under tiden i hemmet i Nazaret. Säkert hade han mycket klarare förstånd och ljus i det, som var Faderns vilja, än Josef och Maria. Men det högsta för honom var att den tiden såsom en ödmjuk son vara sina föräldrar underdånig.

Herren säger till sina lärjungar: Den, som tjänar mig, han följ mig, och där jag är, där skall ock min tjänare vara.

Må Kristi ord och exempel bli lyktan för vår fot och ljuset på vår väg, vår högsta vishet och levnadsregel!

Låt frestelsen svälta ihjäl.

För några år sedan berättade magister G. för mig följande:

En dag höll jag lektion över orden: Döden därför edra lemmar, som äro på jorden, skörlevnad, orenhet, lusta o. s. v. (Kol. 3: 5). Jag frågade då: »Huru skall man kunna döda dessa lemmar?»

Ingen tycktes veta det. Till sist gav en sju års gosse tecken, att han ville svara.

Jag sade då: »Nå, min gosse, vad säger du?»

»Jo», sade han, »man skall icke giva dem mat, så svälta de ihjäl.»

Jag blev mycket förvånad över detta svar, ty gossen hade funnit ett gott och säkert sätt att döda dessa lemmar.

Berättelsen fastnade djupt i mitt minne, och jag har ofta i mina föredrag anført densamma.

Giv ej frestelsen någon näring, så svälter den ihjäl.

E. A—n.

Erik Tollstadius.

En tidsbild från 1700-talet.

I.

Svenska kyrkan har haft att framvisa få vittnen, vilka i tro och kristlig hängivenhet kämpat så för sin Herre och Mästare, som *Erik Tollstadius*. Den insats han fick nåd att göra för befordrandet av allvarlig kristendom var av enastående stor betydelse för vårt land och folk.

Tollstadius föddes år 1693. År 1718 blev han magister, och året därpå prästvigdes han. Den första tiden av sin predikoverksamhet tillbragte han i tvenne grevliga familjer. Sedermera blev han anställd såsom pastorsadjunkt i Jakobs och Johannes' församlingar i Stockholm.

Redan vid sin prästvigning hade Tollstadius kommit till insikt om synd och nåd. Till följd därav bröt han med sitt gamla liv och började ett nytt. Under de fyra därpå följande åren fick han oförhindrat predika sin tro och betyga den med lära och leverne. Men så inträffade en händelse, som hade till följd, att han under hela sitt återstående liv fick utstå bittra förföljelser. Förhållandet var nämligen det, att man vid en offentlig gudstjänst i huvudstaden hade i ständernas närvaro smädat den sanna gudaktigheten. Tollstadius, som var en man med Luthers tro och ande, kunde därvid icke tiga. Kärleken till Herrens sak tvingade ho-

nom att öppet tala, när alla andra tego. Utmaningen hade offentligt blivit given, svaret måste också offentligt följa därpå. År 1723 fjärde söndagen efter trettondedagen höll han en predikan i Jakobs kyrka, däri han återkastade lögnen och talade till för-

svar för gudaktighetens övande. Redan detta var på den tiden något förskräckligt. Men han gick ännu längre. Han tillade, att, om alla biskopar och lärare redligt gjorde, vad de borde, skulle det stå bättre till i landet både med kunskapen om Gud och med levernet.

Detta var ett tal, som icke kunde förlåtas. Och det var för detta sitt tal, som han under hela sitt liv blev hatad och förföljd. Ofta måste han inställa sig inför Stockholms konsistorium och domstolar för att stånda till ansvar för sitt liv och

sin lära. Ja, fienderna gjorde allt, vad de kunde, för att förbittra hans liv. Han offrade sig dock gärna för Gud och hans folk. Själv sade han ock: »Jag aktar icke, vad jag lider, om blott Guds sak icke går under utan varder prisad, för vilken sak jag ger mig i döden.»

Prästeståndet beslöt nu, att Tollstadius icke i något av rikets stift skulle vinna befordran. Man drog t. o. m. försorg om, att han uppsades av kyrkoherden i Jakob från sin adjunksbefattning. Vid sidan av

Erik Tollstadius.

denna befattning hade han även varit huspredikant i greve Karl Gyllenstjernas hem. Trots de förföljelser, för vilka Tollstadius var utsatt, hade denna för sin fromhet kända familj dock låtit honom behålla sin plats. År 1723 avled greve Gyllenstjerna. Tollstadius blev anmodad att i Ridrarholmskyrkan i närvaro av konungen, hovet och rikets församlade ständer hålla liktalet. Fienderna försökte att vid detta tillfälle bringa honom ur fattningen. Tollstadius hann knappt uppträda på predikstolen och begynna sin predikan, förrän en manstark arm ryckte honom tvenne gånger i prästkappan. Denne man var församlingens klockare, som på detta sätt ville lägga i dagen sin trohet mot sina förmän och väntade utan tvivel att därför få någon belöning. Man förstår, att en sådan tilldragelse vid ett dylikt tillfälle skulle vara mycket störande i synnerhet för en predikant, som icke hade skrivit sin predikan. Men Herren bistod honom i detta ögonblick och frälste honom från den uppenbara vanära, som han kunnat draga över sig själv och över Guds sak. Långt ifrån att hans mod föll, tillväxte det, och han höll en predikan, som sedermera blev tryckt, och vari åtskilligt är att lära för dem, som vid dylika tillfällen skola predika.

Efter begravningen reste Gyllenstjernas änka ned till sitt gods, Medevi i Östergötland, och åtföljdes av sin huspredikant Tollstadius. Här bereddes nu tillfälle för honom att få vila och stärka sig för kommande strider. Vid denna tid blev Skeppsholms församling i Stockholm ledig. Hans vänner utverkade nu, honom ovetande, hans befordran till detta pastorat, vilket på den tiden var det minsta i Stockholm.

Några dagar efter sin återkomst till Stockholm blev han bjuden på middag hos en av sina vänner. När han satt till bords och öppnade servetten, fann han fullmakten till Skeppsholms pastorat gömd däri. Med ödmjuk tacksamhet mottog han av Herren denna uppmuntran.

Tollstadius var nu predikant och själsörjare i egen församling. Sin inträdespredikan höll han allhelgonadagen år 1723. Många drevos av nyfikenhet att

gå och höra den man, som vågat en sådan dust med allt, vad lärt och mäktigt var, och som under allt detta icke endast fått behålla kappan och livet utan därtill vunnit befordran. Den lilla träkyrkan blev till trängsel fylld. Den måste också snart utvidgas och därefter ombyggas.

När Tollstadius såg folkets hunger efter Guds ord, upptändes han av ett heligt nit och kunde icke nöja sig med att predika allenast på sön- och högtidsdagarna. Han började därför hålla bönestunder i sitt hus under vardagarna. Sedan han som kyrkoherde tillträtt Jakobs och Johannes' folkrika församlingar, besökte han inom detta pastorat vartenda hus från den minsta koja till det största palats. Han ansåg det vara sin plikt att personligen lära känna sina talrika åhörare. Han intresserade sig så för deras frälsning, att han dagligen frambar dem i sin bön inför Herren.

Under den tid han var kyrkoherde i Skeppsholms församling, var han ofta i tillfälle att se, huru barn och ungdom fingo stryka sysslolösa omkring på gatorna. Han upprättade då en skola, i vilken han underhöll, klädde, födde och undervisade 20—30 barn, till dess de kunde börja något hantverk eller yrke. Denna skola utvidgades sedan ganska betydligt.

Ryktet om Tollstadius' anderika predikningar och helgade vandel spred sig vida omkring. Och hans redan förut strängt anlitade tid upptogs ytterligare av olyckliga från hela Stockholm. Sjuka, bedrövade och anfäktade kommo till honom för att få hjälp och tröst. Ofta tillkallades han också för att bereda dödsdömda fångar till döden samt för att ledsaga dem till avrättsplatsen. Många förstocade syndare lyckades han ock bringa till syndakänsla. Icke sällan hände det, att domaren, då han icke kunde förmå den förhårdade brottslingen till bekännelse, tillkallade Tollstadius för att bistå sig, och ofta lyckades det denne att med några få ord bryta de bojor, som höllo syndaren fången. Tollstadius var på detta arbetsfält ofta utsatt för faror. Men Herren höll sin beskyddande hand över sin tjä-

nare, så att intet ont fick vederfaras honom. En gång, då han kom till Smedjegårdshäktet för att besöka en livstidsfånge, mötte honom ett barn i porten och bad honom vända om. Hans vaksamma själ fick därav i sitt inre ett djupt intryck, och, van att lyda Andens maning, vände han om och gick hem på barnets befallning. När han dagen därpå besökte fången, bekände denne, att han haft allt i beredskap för att mörda honom, ikläda sig hans dräkt och rymma. Herren hade därefter uppväckt den brottslikes samvete. Vid ett annat tillfälle fick Tollstadius se en man med förstört anlete lägga an för att skjuta honom. Stilla gick Tollstadius honom till mötes och sade: »Min vän, vad har jag gjort dig, att du vill mig så illa?» Den olycklige svarade: »Ingenting, herr kyrkoherde. Förlåt mig för Guds skull. Jag är en osalig och fördömd människa och ledsen vid livet. Därför ville jag mörda någon för att få gå till döden». »Men varför valde du då mig?» frågade Tollstadius. »Jo», svarade mannen, »jag hörde kyrkoherden predika i söndags och tänkte då, att, om någon skulle dö salig, så skulle det vara kyrkoherden, och därför ville jag taga livet av honom». Tollstadius tog honom med sig hem, och så småningom blev denne olycklige man en stilla och lycklig människa.

En annan gång, då han var ute och gick, kom han att av en händelse se sig om. Då upptäckte han en man, som närmade sig honom för att stöta en blottad kniv i hans rygg. Han vände om

och gick emot honom. Mannen släppte av förskräckelse kniven i gatan. »Jag är köpt att mörda herr kyrkoherden, men jag har ej förmått att komma närmare än på åtta steg», sade han. Han ville omtala namnet på den person, som betalat honom, men Tollstadius tillät det icke. Han tog mannen med sig hem, förde honom till tron och fick i honom en uppriktig vän.

En dag inträdde en okänd herre i hans rum med anhållan från en dödsdömd om hans besök. Tollstadius följde honom. Utanför porten väntade en täckvagn. Han steg in i vagnen och hans ögon förbundos. Sedan de rest ett stycke, stannade vagnen utanför ett hus, i vilket han fördes in och leddes uppför några trappor. Då bindeln avtogs, befann han sig i en sal, varest stupstock och bila voro tillreds. Emedan han på denna tid var mycket hatad och förföljd, trodde han, att avrättningen var tillämnad honom och sade: »Är det jag, som här åsyftas?» »Nej», svarade man, »men innanför detta rum finnes en livdömd, som inom en timme skall avrättas. Han har begärt att få tala vid er, innan han dör. Men, om han säger er sitt namn eller ni frågar det av honom, så hava vi beslutit att även avrätta er». Tollstadius gick in, samtalade med fången och hemfördes på samma sätt, som han ditförts. Vid närmare besinning inför Gud sökte han få företrädare hos konung Fredrik, för vilken han angav denna sak, men den förblev det oaktat i ett hemlighetsfullt mörker.

Intryck från en julresa till Tyskland.

Av E. Grunewald.

Forts. fr. föreg. n:r.

Förinnan vi lämna det minnesrika Herrnhut, vilja vi göra ännu ett besök vid Brödraförsamlingens kyrkogård. Vi stanna framför en gravsten. De svarta bokstäverna framträda så tydligt på den vita marmorn. Vi läsa: »Herre, nu låter du din tjänare fara i frid, ty mina ögon hava sett din frälsning.» Vi stå vid min faders grav. Ett litet stycke längre bort ligger min mor begravnen, och på hennes gravsten stå orden: »I frid vill jag lägga mig ned och i frid skall jag somna in». Det är så kärt för mig att få besöka denna plats. Du sanna moders- och faderskärlek, du när oss även från andra sidan graven. Sedan jag här en gång tog farväl av det käraste på jorden, har den gode Gud en liksom till denna plats nedsänkt en Jakobs-stege, på vilken himlens änglar stiga upp och ned för att befästa kärleken mellan föräldrarna däruppe och deras söner här nere i främlingslandet.

Mina tankar gå tillbaka till tidigare ungdomsår. Var finnas nu de kamrater, i vilkas sällskap jag tillbringade de glada aftnarna vid bierglasen och sången? Livet har skilt oss åt, grymt och obevekligt, och fört oss åt olika håll. Den till synes kraftigaste av oss lämnade oss snart. Alkoholerna förde honom till en för tidig grav. Med tystnad vill jag förbigå dessa, som ej mera finnas i livet, *emedan de ej hade mod att leva längre*. Vilken nåd har ej Herren bevisat mig, den ende, som blev ryckt undan allt detta.

«Mörk var den tid, då jag var världens vän,
Men nu bakom för alltid ligger den.»

Men nu måste vi säga farväl till Herrnhut. Snälltåget Posen—Berlin är fullsatt. I en avdelning sitter en rysk judefamilj. Som ingen annan plats är ledig, blir jag anvisad den avdelningen. Den lille gossen mitt emot putsar sina skor mot min nya vinteröverrock. Föräldrarna be om

ursäkt. Jag räcker gossen mitt sista juläpple. Samtalet är snart i full gång. Vi komma att tala om Messias. »Nej,» säger den gamle, «till mitt 40:de år trodde jag, men nu tror jag inte alls mer.» — »Hur är det med frun då?» — »Ja, jag tror väl ännu något litet.» Så fortsattes samtalet, och snart äro vi framme i Berlin. När vi skiljas åt, skaka de båda gamla mycket hjärtligt mina händer.

Även i Berlin avlade greve Zinzendorf offentligt vittnesbörd om sin Frälsare. Det var helt visst något oerhört på denna tid, att en greve beredde sitt höga stånd en sådan »skymf». Han blev ju ock snart utvisad ur sitt fädernesland. Han brukade tala från ett vindsrumsfönster i en av de stora husen vid Leipzigertrasse. Kyrkorna öppnades icke för honom, och det fanns ej heller någon annan lämplig lokal för honom. Ofta stannade också flera ekipage på Leipzigerstrasse. De förnäma berlinarne varo nyfikna att höra, vad den underlige greven kunde ha att säga.

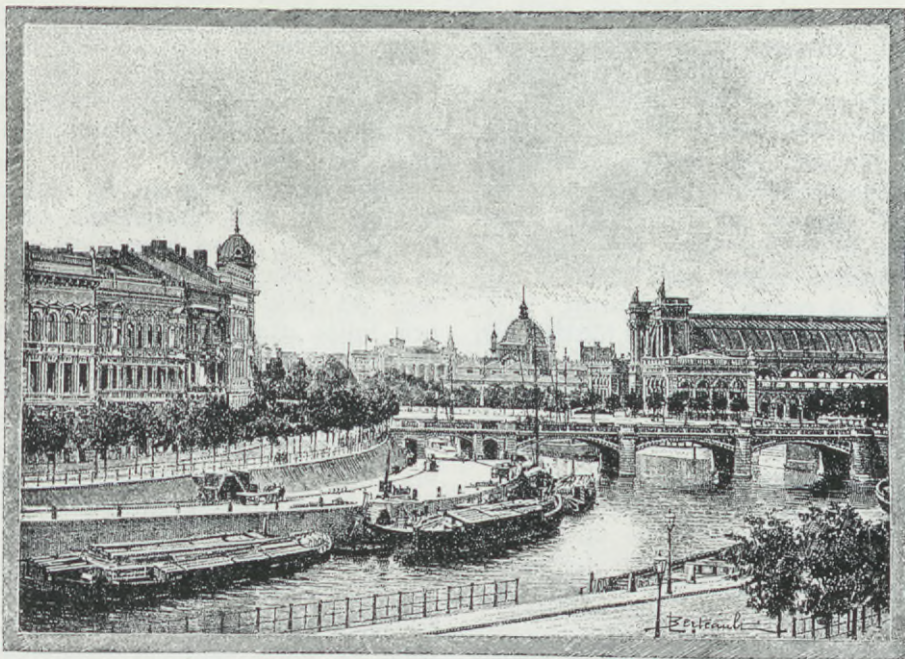
Nu bo tiotusental av »gräddan» av Berlins befolkning här i *Berlin W.* (d. v. s. västra delen av staden). Mellan Kurfurstendammen och Zoologiska Trädgården ligger en mycket praktfull kyrka, *Kaiser-Wilhelms-Gedächtniss-Kirche*. Dit kommer om söndagsförmiddagarna Berlins förnäma värld för att höra den »moderne» predikanten Nilhak-Stahn, bekant genom de romaner och skådespel han författat. Förra gången jag var i Berlin, besökte jag denna kyrka. Den är utomordentlig fin. Dess praktfulla målningar och dekorationer i det stämningsfulla halvdunklet äro härliga. Framför altaret står en upplyst bild i naturlig storlek av den välsignande Kristus. Konstnärligt och estetiskt fulländad är ock den underbart vackra orgelmusiken, den upplyftande körsången och talarens fina föredrag. Men vad var då innehållet av det sistnämnda? — Det var under passionstiden, och ta-

laren hade till text: »Fader, förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra.» Texten gav honom uppslag till tvenne frågor: »När Jesus hängde på korset, ville han ej, eller kunde han ej stiga ned?» Och svaret blev: "Han kunde ej". Predikan innehöll intet om en frälsare från synd, som offrat sig till förlossning och försoning för den arma, under synden trälände människosjälen. Från denna vackra predikan gingo de förnåma berlinarne lika ostörda från kyrkan och obekymrade om

ovälkomne gäst, har nyligen gjort ett besök här. Han kommer utan att anmäla sig lika väl till de ståtliga palatsen som till de enklaste kojorna.

Det är nu efter midnatt. Järnvägsvagnen rullar in på ångfärjan, och det går mot norden.

Tidigt följande dag lägger färjan till vid Trelleborgs redd, och på aftonen står jag åter på min arbetsplats. Vad Gud givit under feriedagarna, gäller det nu att omsätta i vardagslivet. Det är ej blott

Vy från Berlin.

sin själs frälsning, som de voro, då de kommo dit.

Sedan jag nu bevistat en förmiddagsgudstjänst i en annan av Berlins kyrkor, reste jag ut till Wannsee, en av Berlins finaste förstäder, finare t. o. m. än Berlin W. Här ligger den ena villan intill den andra med härlig utsikt över Wannsee. Genom härliga parkanläggningar se vi ock det ena slottet efter det andra skymta fram. Vi fortsätta vår väg. Dörren till en ståtlig villa öppnas av en livréklädd betjänt. Men huru underligt tyst och stilla förefaller det ej att vara därinne. Vi få så veta orsaken. Döden, denne objudne och

under fritider och söndagar, vi kunna fira gudstjänst. Vi kunna ock tjäna Herren uti ett samvetsgrannt uppfyllande av våra plikter i vår kallelse. Har du, min käre läsare, någonsin tänkt härpå? Hög din blick, när under livets mödor och strid modet vill sjunka. Vid din sida står den trogne vännen och starke hjälparen. Livet är en kamp, där det gäller att övervinna och ej övervinnas. I Herrens kraft vinnes seger, och en härlig lön väntar dig.

”När en gång du kämpat ut,
Pärleportar klara
Öppnas, och du får till slut
Kronan underbara“.

Galt, Skägg och Brådd.

En berättelse om Svenska Österbottens kristnande.

Av *Gånge Rolf*.

(Forts. från föreg. n:r.)

Stöten var förfärlig. Hälsingebåten med sin skarpa, järnbeslagna framstam skar som en kniv igenom knarren, delande den i två hälfter. Det vinande århugget slant förbi i tomma luften för den smidige riddarens språng åt sidan. De tre roddarne föllo i vattnet, där de, frustande som sälhundar under eder och skällsord, snart uppfångades av Fale Bures folk. De fördes bundna på båtbottnen till jarlens skepp, där riddar Fale och hans raska besättning mottogos med höga hell-rop av sina landsmän, som å alla snäckors och skutors däck samlat sig för att åse det livliga skådespelet. De tre fångarne fördes med händerna bakbundna på ryggen framför jarlen.

»Vad ären I för folk, och förstån I vårt språk?» sporde Birger Jarl med stränghet. »Ären I spejare, som vågat Er ut bland oss i onda avsikter, så är jag som gammal lagman van vid kort rannsaking och ögonblicklig dom!»

»Kan väl så vara», svarade den minste av männen, ehuru även han var av ovanligt reslig och kraftig växt. »Jag märker tydligen, att vi äro bland »frattar» eller vattusvenskar, som vi även kalla Er, som byggen och bon västan om vattnet. Annars äro vi nog av samma blod och ätt som Ni själva, och det är inte alltför länge sedan, vi lämnade Hälsinglands holmar och skär för att flytta hit ut bland revlarne på det långa landet, som du kan se skymta fram därborta i nordost och som vi kalla Reflotet (Replot). Där hemma i Hälsingland har nu vite Krist's veka lära begynt utbredas överallt, och ingen vågar ju ens mer blota som våra förfäder till Tor och Oden. Våra förfäder voro med, då den svartklädde mannen med det engelska målföret, han, som de sedan lära kallat Hille bror Staffan, fick lönen för sitt illdåd, då han högg ned Tors heliga ek men själv segnade död till marken för

böndernas yxhamrar. Då flydde vi undan med våra fäder hit till utskären i österled, dit Ni nu även hittat vägen till vår skam och skada, som vi nu granne-ligen märka och mena.»

»Således är du en hednahund», sporde jarlen förbittrad. »Och lön skall jag giva dig efter ditt trotsiga tal». Och jarlen gav redan en vink åt sina närmaste män att gripa den djärve talaren och hissa honom upp i rånocken.

»Bida litet», yttrade nu den störste av karlarna, han med vildjurstrynet, och steg hotande fram. »Jag heter *Galt* och ser så ut, och min roddslage här bredvid, han med det röda skägget, liknar själve Tor och kallas därför *Skägg*. Den av oss, som talat först, är *Brådd*, och han är en klok man. Och råder jag dig, vem du än vara månne, för ditt och allas vårt väl att låta honom tala fritt, som det höves fria män av Svea ätt, som aldrig varit någons hirdmän eller huskarlar.»

»Jag ber Er även, stränge herr jarl och riddare», yttrade nu ödmjukt Fale Bure, att Ni åtminstone en stund dämpar Er rättmätiga vrede och låter oss få veta vidare av dessa män om deras ärenden. Måhända kunna de bli oss till båtнад, så trotsiga och vilda de än synas vara, i fall Ni skänker dem mildare ord och blickar, än de annars nog förtjänte för sin fräckhet.»

»Du har rätt, Fale Bure», yttrade jarlen, blickad av sin gunstlings ödmjuka framställning, som även med ord och blickar understöddes av de andra hövdin-garna.

»Välän», yttrade han något mildare och vände sig till talaren. »Din kamrat, han där med svintrynet och huggbetarne i munnen, har nyss grymtat om din klokhet. Tala då, men tala fort, och bräddar du Brådd ditt andragande med någon

lögn, så vet du, vad ordstävets säger, att en ljugares liv hänger löst.»

»Håhå, ja!» svarade Brådd oförskräckt, »ljuga har jag aldrig älskat och aldrig ämnar jag köpa mitt eller de andra människors liv med en lögn. Du är således svearnes jarl, Birger, om vilken vi hört både ett och annat till och med så långt ute som här i Österled. Rynka inte pannan så vilt, ifall du vill höra vidare om vårt ärende. Jag har sett dig en gång förr, erinrar jag mig nu, då du stod med svärdet i ena och piskan i andra handen och manade på dina murare och smeder på Stockholmen att göra färdig din nya stad och fästning till ett lås för Lödgarens sjö, så att vi från Österland ej sluppe dit en gång till för att röva edra skatter och fagra kvinnor. Jag både hörde och såg dig den gången och hade du ej stått där så hög och härlig som Oden själv, så skulle du snart haft min pil emellan stålringarna i din brynja. Men jag tyckte dig vara en härlig man, en av dem, som våra förfäder sade, att endast en födes på ett storhundrade av år. Därför smög jag mig bort, tyst och okänd, som jag kommit, för att bespeja dig och ditt nybygge. Nu tycker jag, att du gärna kan löna mig för den välgärningen genom att ge oss våra tre liv i stället i lösen för ditt, en jarls och en stormans.»

»Alltså är du ändå en spejare», sade jarlen, till hälften förbittrad av Brådds fräckhet, till hälften förvånad av den vilde mannens oförställda beundran. »Vem eller vilka ha sänt dig hit, finnarna antagligen?»

»Finnarna!» svarade Brådd med ett lågt hånskratt. »När vi flyttade ut till låglötet här ute bland sandrevlarna, träffade vi där på en finne, som låg och fiskade och lurade på vikare och gräsålar. Han morrade som en isken hund på sitt underliga mål, som ingen vanlig människa kan förstå, och tycktes icke vilja vika för oss, påstående sig ha först stigit i land på skäret. Vi tecknade åt honom, att han gärna kunde få fiska och bygga, skild för sig på lötet, medan vi skulle timra våra stugor på Björkönen, men då han grep till sin båge och redan lade pi-

len på, slog Galt honom med åran i huvudskallen, så hans anlete blev ännu plattare än finnarnas vanligtvis brukar vara. Inga finnar ha sedan dess vågat fiska i våra vatten, och fria ha vi farit här omkring allt tills i dag.»

»Bor det då inte finnar här överallt på fastlandet?» sporde jarlen något mildare.

»Visst bo där några tiotal finnar, och finnar som till och med likna oss, svear, fastän de ej mer tala vårt mål. Jag har hört sägas, att fordomdags hela kustlandet allt till Aldegia sjö och de vida vattnen österut voro i svenska männers våld, men att svenskfolket flyttade dels nordpå till Norge och Hälsingland, dels österut till Gårdarrike.»

»Viljen i då, såsom varande svear liksom vi, göra samma sak med oss, lotsa oss till fastlandet för att signa landet och folket till Kristi kors?» sporde ytterligare jarlen.

»Det beror på, vad du bjuder, jarl» svarade Brådd betänksamt. »Jag hörde av en av mina roddslagar, då jag låg ute i viking, huru han låtit sju gånger döpa sig i Saksland, Bretland och Gårdarrike och var gång fått en präktig vit dopskjorta för besväret, ehuru visserligen de blevo allt sämre för var gång, så att han sist ledsnade på hela köpenskapen.»

»Jag bjuder dig livet«, yttrade jarlen, och blodet begynte på nytt stiga upp i hans kinder och ögonen skjuta blixtar, ehuru han ännu behärskade sig vid åsynen av Fale Bures bedjande blickar. »Tar du emot dopet, Brådd, bjuder jag dig en präktig dopskjorta, en tung guldring och riklig lön som vår lots till fastlandet och detsamma åt dina kamrater och medbyggare. Lösen deras band!»

»Det är väl bjudet, jarl«, svarade Brådd belåtet och gnuggade händerna. Han vände sig nu till de båda andra fångarna, som glada sträckte på sina lemmar, och talade en stund halvhögt med dem.

»Vi taga tacksamt emot ditt anbud, jarl«, yttrade nu Brådd. »Och vi förklara oss härmed för dina män att lotsa dig och din flotta till land utan ringaste men.»

Innan solen gick ned, döptes *Galt, Skägg och Brådd*, de första kristna svenska österbottningarna och nybyggarna på Replot och Björkö. Lotsade av dem seglade Birger Jarl med sina män till den då omflutna holme, som sedan kallades *Korsholm*, där han allra först »reste Kristi kors i hednisk nord». De få i dessa trakter ännu boende fornsvearnes ättlingar togo även emot dopet av sina kristna språk- och blodsförvanter västan från. Birger Jarl »satte det land med kristmän» från Hälsingland, som Fale Bure hämtat med sig, och fortsatte därpå sin väg längs med kusten till »tavasternas hamn» vid mynningen av Kumo älv till Östertälje, det urgamla vikingabolet och marknadsplatsen, vars lämningar ännu ses strax österut från

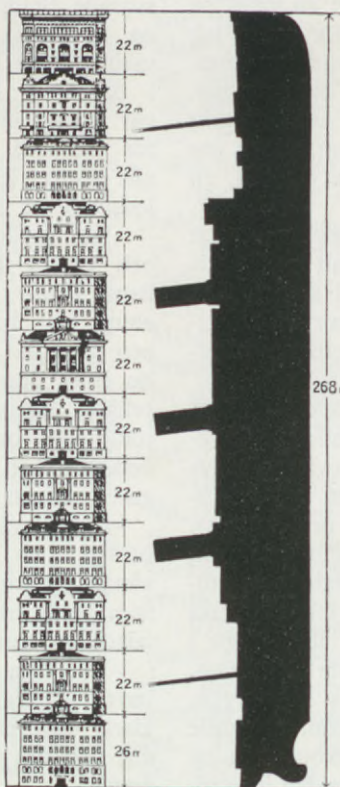
Björneborg, ett stycke högre upp längs älven. *Galt, Skägg och Brådd* följde honom trofast åt på färden och voro honom till mycken nytta. *Galt* stupade dock på Väne sjö för ett tavastländskt björnsput, på samma sjös stränder, varest östvear fordomdags först fiskat och jagat och svedjat, såsom dess namn Vänsjö (den väna, = Vänern) ännu antyder liksom många andra ortsnamn i dessa urgamla svenskbygder. Men *Skägg och Brådd* följde, rikt begåvade, med jarlen hem igen till *Korsholm*, då jarlen fått bud, att kung Eriks liv, samma söndag, då de heliga ljusen (Candela) tändes i kyrkorna till Kristi minne, slocknat ut såsom en utbränd flämtande ljuslåga, kyndelmässodagen den 2 februari anno domini 1250.

En jätteångare.

Ur den tyska tidskriften *Die Welt auf Reisen* återgiva vi här några uppgifter, som vi tro skola intressera U. F. V:s läsare, angående en under byggnad varande jätteångare.

Nämnda ångare bygges för Hamburg—Amerika linien och kommer helt säkert att draga världens uppmärksamhet till sig för sin enorma storlek. Dess längd blir nämligen 268 meter, skorstenen skall nå en höjd av 55 meter, kommandobryggan kommer att vid fartygets fulla lastning höja sig 23 $\frac{1}{2}$ meter över vattenytan och toppflaggan att vaja på en höjd av 63 $\frac{1}{2}$ meter. Ångaren skall mäta 50,000 registertons.

Om skeppet kunde med sin akter ställas på gatan bredvid ett dussin fyravåningshus, upptornade på

varandra, skulle det nå upp till översta husets tak. (Se vidstående illustration.)

Kunde ångaren i rätt ställning placeras på en storstadsgatas stenläggning, skulle den med sitt skrov nå högt över hustaken och med skorstenen flera meter över dubbla hushöjden.

De passagerare, som en gång komma att promenera på nedersta däck, skola alltid befinna sig tre eller fyra våningar över vattenytan.

Av ovanstående kan man kanske bilda sig någon liten föreställning om den väldiga kolossens inre, dess gatuliknande däckspromenader, dess stora salar, trappor, korridorer, hytter och gemak.

En resa på en sådan ångare måtte bliva en enastående njutning.

De, som hoppas
uppå Herren, få
ny kraft, de upp-
fara med vingar
såsom örnar, de
löpa och uppgivas
icke, de vandra och
varda icke trötte.

Hoppet.

En människas hopp, det må rikta sig på snart sagt vad som helst, uppehåller och stöder hennes kraft, energi och uppehållelsedrift. Hoppet liksom elektricerar henne. Tager man ifrån en människa hennes hopp, skall man snart få se henne kall och liknöjd och i många fall förtvivlad. Det är med avseende härpå, som jag önskar säga: Beröva aldrig någon hans hopp, så vida han ej bär på ett falskt hopp.

Det värsta, vi kunna göra en människa, är att beröva henne hoppet för hennes sjäfulla längtan.

Det är just hoppet, som giver kraft att jaga framåt mot något, som man vet vara bättre. Hela ens varelse strävar mot detta vissa eller ovissa, som hägrar framför en, och genom hoppets synglas ser man målet, där ens önsknigar skola bliva tillfredsställda.

Vi, som hoppas på Herren Jesus, på honom, som en gång skall förlösa oss från allt ont, vi hava ett stort, ett härligt, ett visst och fast hopp med en hållbar, beprövad grund.

De äro nog många, som försöka och som tiderna igenom försökt att riva ned grunden för detta vårt hopp, men det har ej lyckats och skall aldrig lyckas dem. Denna grund består ej av några lösa hypoteser eller falska illusioner. Nej, detta hopp har ett sådant segerjubel bakom sig från alla dem, som på dess fasta grund övervunnit, att det aldrig kan slås ned. Men de, som vilja taga ifrån oss detta hopp, vad hava de att giva oss i stället? Intet. Vad de giva, är det murkna skalet.

Människor bära också inom sig hopp om jordiska fördelar. Där är t. ex. en,

som kanske i årtal varit bunden vid sjuksängen; till och med läkarna hava börjat förlora hoppet om förbättring. Men hos den sjuke finnes ännu en liten gnista av hopp om tillfrisknande. Släck ej ut denna gnista, då du är på besök hos honom. Du kanske vet, att läkarne ej förmå något till hans återställelse, men säg honom ändå: Herren Jesus kan göra dig helbrägd. Ett sådant hopp hos den sjuke kan många gånger göra större verkan än någon medicin i världen. Eller där är någon, som råkat i svårigheter på annat sätt, i fattigdom eller annan nöd. Kan du hjälpa en sådan, så gör det, men tag ej ifrån en sådan människa hoppet att komma ur svårigheterna. Uppmuntra henne i stället att taga i med nya tag. Det är underbart, vilka lyckliga förändringar själva hoppet kan åstadkomma. Det giver nytt, friskt mod.

Men det finns även människor, som hysa ett falskt hopp, ett hopp, som en dag skall komma på skam och sluta i mörker och förtvivlan. Dessa äro de, som byggt sitt hus på sanden. En var, som ej satt sitt hopp till Gud och till hans nåd utan som i egen kraft sökt skapa sig lycka och sällhet, skall förr eller senare stå där utblottad på allt, utan hopp för evigheten. Sådana är det vår ovilkorliga skyldighet att varna.

Vi hava, Gud vare tack, en säkrare grund att bygga på än oss själva. Den grunden är Jesus Kristus. Den, som hoppas på honom, skall aldrig komma på skam.

Edv. Nilsson.

Sveriges ungdom för Kristus.

<i>Sveriges ungdom, samla dig kring Kristi fana!</i>	<i>Rena hjärtan, rena läppar, rena händer, Vare det de ungas sköna ideal.</i>
<i>Raskt framåt, med jubel högt hans ära sjung.</i>	<i>Sverige, härligaste land av alla länder, Om din ungdom sig i bön till Kristus vänder,</i>
<i>Låt ej synd och värld dig hindra på din bana.</i>	<i>Skall din äras lov ej dö i skrift och tal.</i>
<i>Lev för Kristus helt och andra unga mana</i>	
<i>Att frimodigt hylla honom som sin kung.</i>	<i>Sveriges ungdom, skynnda, kom från norr och söder;</i>
<i>Kärlek, tro och hopp — må det din lösen vara.</i>	<i>Enigt fylka dig kring Kristi korsbanér, Innan mängden av ditt folk i synd förblöder!</i>
<i>Sök Guds rike först av all din själ och håg.</i>	<i>Ställen er i Guds församlig, systrar, bröder;</i>
<i>Läs din bibel, låt dess sanning underbara Livets väg och höga syftsmål förklara Och beständigt leda ungdomsskaran tåg.</i>	<i>Kommen unga vänner, här är plats för er!</i>
	OSKAR H.

Från Ungdomsföreningarna.

Bilden å denna sida visar en grupp av *Missionskyrkans i Sala Ungdomsförening*. Även i Sala finnes nämligen en skara unga, som hava Guds fruktan för sina ögon och som med glädje kunna tacka Fadern, som gjort dem skickliga att vara delaktiga i de heligas arvedel i ljuset. De flesta medlemmarna, vilkas antal vid årsskiftet utgjorde 54, tillhöra församlingen.

N. Borgqvist m. fl. Lokalen, som var smakfullt dekorerad med svenska flaggor, blommor och grönt, var fullsatt av en intresserad åhörarskara. Även förekom sång av blandad kör jämte strängmusik.

Immanuelskyrkans i Stockholm Ungdomskrets hade den 29 januari sitt årsmöte, varvid medlemmarna mangrannt infunnit sig.

Missionskyrkans i Sala Ungdomsförening.

Till de unga, Sverige runt, vill föreningen genom U. F. V. bringa denna hälsning: Förtröttnens icke att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna (Gal. 6: 9). Kämpen för att komma in genom den trånga porten. (Luk. 13: 24).

Trollhättans Missionsförsamlings Ungdomsförening firade den 26 febr. sin 10-årsfest. Av 10-årsberättelsen framgick det, att medlemsantalet växlade mellan 20 och 60. Vid årsmötet var antalet 53, av vilka 22 tillhöra församlingen. Inkomsterna under de 10 åren ha uppgått till omkring 2,930 kr., varav församlingen fått mottaga 1,196 kr. o. 79 öre.

Vid festen talade pred. Th. Lundmark och

Kretsen har under året fått mottaga 137 nya medlemmar. Hela medlemsantalet var vid årsskiftet omkring 500.

Från de olika verksamhetsgrenarna (hjälpgruppen, arbetsföreningen, musikföreningen, traktatskommittén och ungdomsklassen) förelägo rapporter. Dessa visade, att intresset växer för varje år.

Inkomster och utgifter balanserade på en summa av omkring 4,600 kr.

Ungdomsförbundet Framtidens Hopp höll sin årshögtid i Lids missionshus den 26 febr. — Förbundet utgör en sammanslutning av sex ungdomsföreningar inom tio socknar. Medlemsantalet är 139. Inkomsterna för 1910 utgjorde kr. 185:61 och utgifterna kr. 165:03.

Till ungdomens hednamission hade under året avsänts 50 kr.

Vid festen talade pred. C. J. Pettersson, Spelviksby, och Joh. Andersson, Spelvik, samt pred. Bolin, Lid.

Länna Södra Ungdomsförening firade 10-årsfest den 15 jan. i *Bergshamra* missionshus. Vid densamma predikade H. Johansson, B. Rådlund och A. Sjöberg samt missions-
eleverna J. Södergren och Björk.

Betaniaföreningens i Alnö Ungdomsförening firade den 28 febr. sitt 5:e årsmöte. Föreningen bestod vid årsskiftet av 23 medlemmar. Inkomsterna under året ha uppgått till kr. 170: 41. Föreningen tillhör S. M. U. och vill vara med om att främja denna verksamhet.

Bollnäs Missionsförenings Ungdomsförening firade sitt årsmöte den 12 och 13 febr. i Bollnäs missionshus. Mycket folk, mest ungdom, var samlat vid det offentliga mötet, och stämningen var den allra bästa.

Enskild årskonferens hölls på sönd. e. m. och av den årsberättelse, som då upplästes, framgick, att föreningen vid årets slut hade 263 medlemmar inskrivna. Av revisionsberättelsen framgick, att föreningens inkomster och utgifter balanserade med en slutsumma av 3,014 kr.

Som missionsföreningens andre predikant, I. Erenius, kommer att sluta med sin verksamhet i Bollnäs, upptogs frågan om ungdomsföreningen även framdeles ville vara med om att kalla och avlöna en andre predikant. Föreningen uttalade sig enhälligt jakande härtill samt lovade hjälpa missionsföreningen med avlöningen.

Kristna Ungdomsföreningen Arbetsmyran, Östersund, höll sin 26-årshögtid den 11—13 febr. under stor tillslutning. Som talare vid mötet tjänade kand. G. Mosesson, Stockholm, pred. Ax. Karlsson och C. M. Hellström, Östersund.

Av revisionsberättelsen framgick, att föreningens räkenskaper balanserat på en summa av kr. 1,180: 49. Bland utgiftsposterna märktes till Östersunds brödraförening kr. 242, till Sv. Missionsförbundets hednamission 215 kr. och till Jämtlands Ansgariiförening 25 kr. Medlemsantalet är 73, varav de flesta tillhöra församlingen.

Ungdomsföreningen Klippan, Söderfors, hade sitt årsmöte den 12 febr. Föreningen räknade vid årets början 58 medlemmar och vid dess slut 80. Den har under året anslutit sig till S. M. U. Inkomster och utgifter ha balanserat på en summa av kr. 766: 02.

Alfta Friförsamlings Ungdomsförening hade den 12 febr. fest i Elimkapellet i kyrkbyn

med anledning av att den elektriska belysning, den låtit införa i kapellet, då för första gången fungerade. Ungdomsföreningen består av 80 medlemmar och har under året haft en inkomst av 3,537 kr., därav c:a 1,200 åtgått till målning av Elimkapellet invändigt under sommaren.

Rydaholms Ungdomsförening hade vid årsskiftet 87 medlemmar. Dess räkenskaper balanserade på kr. 756: 31. Den 12 febr. hölls dess årsmöte. Det offentliga mötet var talrikt besökt, emedan en nådesvind berör södra delen av den stora socknen. Vittnesbörden voro goda och framburos av A. Blomqvist, E. Palmqvist och J. Gustafsson.

Bellehemskyrkans i Sundbyberg Ungdomsförening hade årsmöte den 29 januari. Medlemsantalet var vid årsskiftet 85. Inkomster och utgifter balanserade på en summa av kr. 805: 07. Föreningen, som är ansluten till S. M. U., underhåller en evangelist i Kina och understöder dessutom församlingens verksamhet.

Karlshamns Kristna Ungdomsförening firade den 5 mars sin 12:e årsfest. Föreningen, som räknar 50 medlemmar, har under året anslutit sig till S. M. U. Inkomster och utgifter ha balanserat å kr. 1,013: 34.

Rörstrands Församlings Ungdomsförbund, Stockholm, firade sitt årsmöte den 5 mars. Verksamheten har varit synnerligen livlig. I regel ha möten hållits varje tisdag samt andra och fjärde söndagen var månad. Inkomster och utgifter ha balanserat med en summa av kr. 906, därav har till Rörstrands församling överlämnats kr. 450. Besöks- och inbjudningskommittéerna ha med troget arbete bidragit till verksamhetens framgång. Medlemsantalet var vid årsmötet 111.

Tierps Norra Kristliga Ungdomsförening höll sitt årsmöte den 19 febr. Under året har föreningen fått mottaga 5 medlemmar. Medlemsantalet är nu 65. Inkomst- och utgiftsstaten belöpte sig till 600 kr., av vilka församlingen fått 200 kr. och yttre missionen 50 kr.

Nybro Kristliga Ungdomsförening hade den 24 febr. sitt årssammanträde. Revisionsberättelsen visade en omsättning av kr. 307: 55.

Hallands Ungdomsföreningar firade den 5 mars ett större ungdomsmöte i *Varberg*. Redan kl. 9 f. m. var morgonbön, varefter pred. Henrikson höll söndagsskola. Härefter höll pred. Söderberg en kort predikan och pred. A. Johansson ett föredrag över ämnet: "Av vilken betydelse är den kristliga ungdomsverksamheten?" Detta föredrag väckte en ganska livlig diskussion. Äldre bröder framhävde farorna för församlingslivet genom bildandet av ungdomsföreningar, varemot

ungdomsverksamhetens kämpar icke nog kunde betona vikten av en sund ungdomsrörelse även för församlinglivet. Hur den skall organiseras på de enskilda platserna, borde överlätas åt missionsföreningarna. Men önskvärdt vore det, att den organiseras. Var är ungdomen vid våra möten? Ungdomen måste samlas, vinnas, hänföras! Den bör omfattas *med kärlek* och inte bara kritiseras. I Varberg har i många år funnits en ungdomsförening. Den upplöstes dock för någon tid sedan. Nu finns där ingen organiserad ungdomsverksamhet, och det i en stad med ca 7,000 innevånare.

Efter gemensam middag samlades den troende ungdomen till ett bönemöte. Det är en härlig syn att se de unga samlas i bön omkring Guds nådastol. På kvällen höllos ytterligare ett par föredrag.

Sångare och musikanter från Halmstad och Oskarström deltog under mötet.

Redovisning

av influtna gåvomedel under december månad 1910.

Ungdomens mission bland lappar, sjömän och hedningar.

Wexbo ufg gm Nilsson 15: —. Skinnskattebergs ufg gm Andersson 50: —. Onämnd gm K. J. Andersson, Nässjö, 5: —. Silbodals ufg gm Persson 8: 35. Järbo ufg gm Backman 75: —. Ohs bruks ufg gm Berg 25: — för lappm. o. 25: — för yttre m. Almunge kr. ufg gm Karlsson 50: —. "Löfte åt Herren" av onämnd gm N. Andreasson, Isakstorp, 100: —. Mangskogs kr. ufg gm Andersson 50: —. Kils kr. ufg gm Wistrand 55: —. Betaniakretsens ufg Syskonringen, Dingelvik, gm Martinsson 50: —. Arboga kr. ufg gm Lindé 25: —. Filipstads kr. ufg gm Eriksson, 25: —. Norrby kr. ufg gm Carlsson 12: —. Frans o. Anna 5: — o. sparb. 3: 80 gm Johansson, Hjälmstryd. Torpa kr. ufg gm Svensson 7: 70. Östadvik ufg gm Rödholm 50: —. Gamla Missionshusets ungdom, Jönköping, gm Nicklasson 50: —. Ullevads ufg 6: 60. Sjökuila kr. ufg gm Ljung 20: —. Ljusnedalens ufg gm Larsson 25: —. Kinne Vedums kr. ufg gm Andersson 21: 87. Eklanda och Siene ufg 16: 52. Rådmansö ufg Syskonringen gm Karlsson 15: 11. Bohrs kr. ufg gm Jansson 10: — Marta o. Nils, Sala, 5: —. Garda gm Gahnström 2: 50. Tväråträsk gm Gradin o. Öman 5: —. "Ett löfte åt Herren" 25: —. Skepsås ufg gm Pettersson 50: —. Hemse frif:s ufg gm Jakobsson 135: —. "Små skärfvor i offerkistan av A. N." 10: 10. R. M. U. f. gm Eriksson, Borgaregatan 18, 7: 07. Hedemora ufg gm Åberg 50: —. Tidaholms

ufg gm Andersson 50: —. Surte kr. ufg gm Olsson 16: —. S:a 1,157: 62.

Ungdomens mission

enligt Västerås-förslaget.

Kärrgrufvans ufg gm Hedlundh 10: —. Arvika ufg Zion gm Thorell 24: 54. Öregrundskr. ufg gm Pettersson 3: —. Notträskkr. ufg gm Hübinette 4: 20. Ballsta ufg gm Nordström 20: 40. Betels ufg, Luleå, gm Gustafsson 13: —. Loo ufg gm Andersson 10: —. Immanuelskyrkans ufg, Enköping, gm Sjöborg 13: —. Wänga o. Möne kr. ufg gm Andersson 25: —. Sjötorps kr. ufg gm Ljungström 17: —. Wiareds kr. ufg gm Johansson 14: 50. Knaby ufg gm Berglund 6: —. Uppsala stads mfgs ufg, gm Larsson 72: 68. Fläckebo kr. ufg gm Johansson 34: —. Hånsjö ufg gm Larsson 10: —. Svenstorps ufg gm Nilsson 3: 25. Arbrå ufg gm Olsson 11: —. Hålsbo mfgs. ufg gm Johansson 10: 26. Söderfors ufg Skogsblomman gm Östblom 10: 77. Möja ufg gm Sjöberg 30: —. Barkaryds ufg, gm Lundgren 12: 50. Onämnd gm A. W. Hellström, Nyköping, 100: —. Ullervads ufg 6: 60. Tärentuna kr. ufg gm Björklund 13: —. Norrtelje ufg Fruktan och Hopp gm Algulin 25: —. Kinne Wedums kr. ufg, gm Andersson 8: 75. Harbo kr. ufg, gm Jansson 10: 30. Sösdala kr. ufg, gm Persson 6: —. Betels ufg, Eslöf, gm Chrisander 13: 20. Västra Films ufg gm Eldh 5: 81. Västanfors ufg gm Andersson 23: 40. Winslöfs ufg gm Karlsson 5: —. Lindors kr. ufg gm Larsson 3: —. Falu kr. ufg gm Johansson 40: —. Norrby kr. ufg gm Andersson 19: 95. Karlsborgs kr. ufg gm Johansson o. Andersson 52: 90. N. D. A. Johansson, Håboda, Torrskog 20: —. Rådmansö ufg Syskonringen gm Eriksson 4: 35. Siljansnäs ufg gm Hellström 11: —. Björkö ufg Syskonbandet, Regna, gm Eriksson 13: 95. Jättendals frif:s ufg 12: —. Kopparbergs ufg gm Lindqvist 18: —. Skepsås sönd. gm Pettersson 3: —. Rinna-Ekeby ufg gm Svensson 5: 75. Hemse frif:s ufg gm Jakobsson 30: —. Smedby ufg gm Lokander 22: —. Tegelsmora ufg gm Wadin 62: 45. Laggaretorps ufg gm Karlsson 5: —. Himmeta kr. ufg gm Andersson 6: 75. Norrbärkes kr. ufg gm Lindblad 6: 25. Mjelldrunga ufg gm Johnsson 110: —. Järbo ufg gm Backman 14: 30. Strömsholms ufg gm Ericson 5: 80. Svartarps kr. ufg gm Sjöberg 3: 30. Hjo brödrafs ufg gm Sannfrid 5: 50. Svärdsjö ufg gm Hansson 9: —. Kullerstads kr. ufg gm Ahlberg 11: —. Bärby gm Jansson 14: 25. Norets ufg, Leksand, gm Larsdotter 15: —. Eskilskyrkans ufg gm Thibblin, Eskilstuna, 70: 81. Surte kr. ufg gm Olsson 39: 75. S:a 1,246: 22.

Till alla givare frambäres ett varmt tack!

BOKANMÄLAN.

Återljud från talarestolen. Föredrag av Axel Wallén. Rekvireras från Axel Wallén & C:o Förlag., Döbelnsgatan 29, Stockholm, Pris: häft. 0: 75, kart. 1: —.

Boken innehåller 7 korta föredrag, som författaren hållit på skilda platser inom landet. Föredragen, som äro stenografiskt upptecknade, äro enkla, varma och uppbyggliga. Vi rekommendera boken med största nöje och instämma helt och fullt med författarens i förordet uttalade önskan, att dessa föredrag måtte bliva ett medel, varigenom någon trött pilgrim kunde vederkvickas, någon slumrande själ uppväckas eller mörkret skringras i något hem.

TILL DEN TROENDE UNGDOMEN I JÄMTLAND.

Glömmen icke att S. M. U. håller sitt tredje kvartalsmöte i Östersund söndagen den 30 april. Söken att bereda eder tillfälle att besöka det mötet. Och hjälpen till att förbereda det. Om I kommen ihåg det, så bedjen Gud dagligen, att han må välsigna predikanterna, sångarne och alla, som komma för att höra. Inbjuden edra vänner och bekanta muntligen eller skriftligen till Östersund den 30 april, och tagen det som ett böneämne för de närmaste dagarne att bedja Gud välsigna dem. Herren är mäktig. Han har vunnit oss, och vem vet hur många han ännu skall vinna. Den, som beder, han får.

Program för mötet införes i nästa nummer av U. F. V. K. J. G.

UPPROP!

Några trossyskon i Föne, Färila, som stå i skuld för sitt missionshus med omkring 4,000 kr. och som äro för fattiga att själva kunna betala skulden, vädja härmed till bättre lottade att hjälpa oss ur vårt bekymmersamma läge. Behovet av ett missionshus här är stort. Vår by har omkring 600 inv., men av dessa äro endast några få troende. Därtill kommer, att här måste arbetas mot gamla fördomar för den fria verksamheten, vilket gör en egen samlingslokal nödvändig. — Då arbetet började, utsändes teckningslistor till församlingar och ungdomsföreningar lan det runt. Många ha vi tacksamt återfått med tecknade bidrag, men vi vänta flera.

Kära syskon, varför dröjen I med hjälpen? Om Ni insåge vår nöd, skulle Ni ej kunna uraktlåta att hjälpa.

Ett vänligt råd: Du, som läser detta, sänd oss så mycket Du för tillfället har "över", räknat i ören eller kronor. Tänk på ord-språket: "Många bäckar små göra en stor å". Gör vad Du kan, men gör *något!* Vi kunna ej återgälda Dig, men Herren har lovat det (Luk. 6: 38). Medlen, som redovisas i Svenska Morgonbladet efter den 1 maj, sändas till

Lars Lindqvist, Föne, Tallåsen.

* * *

Då behovet av ett missionshus på ovan nämnda plats är synnerligen stort, och då de vänner, som i tro och förtröstan uppfört huset, ej äro många, är ovanstående upprop mycket behjärtansvärt.

Joh. Hellström.

Distriktsföreståndare.

BREVAFTNAR

anordnas av nedannämnda ungdomsföreningar å tider, som för varje förening är angivet:

Steneby Kristl. Ungdomsförening: Den 1 april. Adr.: Vendela Maria Olsson, Vamben, *Dingelvik.*

Elfsby Brödräfförenings Ungdom: Den 24 mars. Adr.: Pred. David Eklund, *Elfsby station.*

Torpa Kristl. Ungdomsförening: Den 25 mars. Adr.: S. E. Svensson, *Torpaslätt.*

Degerfors Ungdomsförening: Den 1 april. Adr.: Pred. J. P. Svensson, *Degerfors.*

Wamblingbo K. U. F.: Den 17 april. Adr.: Anna Larsson, *Wamlingbo.*

Wänge Kristl. Ungdomsförening Syskonringen: Den 29 april. Adr.: Fröken Hulda Lundgren, Lovisedal, *Brunna.*

Sanna Ungdomsförening, Helsingtuna: Den 30 April. Adr.: Elov Höglblom, Skogsta, Helsingtuna, *Hudiksvall.*

Lindors Ungdomsförening, Leksand. Den 8 april. Adr.: Anders Danielson, Lindor, *Djura.*

Nässjö Missionsförenings Ungdomsförening. Den 19 april. Adr.: Edvin Gustafsson, Brahus, *Nässjö.*

Fagerås Kristna Ungdomsförening: Den 9 april. Adr.: Fabrikör Joh. Svensson, *Fagerås.*

Kuverten märkas B. A.

